

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Scarlet Wilson
A kastély örököse

Mira Lyn Kelly
Nem tudok betelni veled!

Susanna Carr
Bollywoodi intrikák

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Scarlet Wilson, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: *The Heir of the Castle* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

© *Mira Lyn Sperl, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: *Once is Never Enough* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Herczog Gábor

© *Susanna Carr, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: *Secrets of a Bollywood Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 89. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-484-4

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Scarlet Wilson
A kastély örököse

1. FEJEZET

– Köszönöm, hogy megjelentek Angus McLean végrendeletének felnyitására és felolvasására. – Az ügyvéd körbehordozta tekintetét a jelenlévőkön.

Néhányan környékbeliek voltak, néhányan pedig messziről utaztak ide.

Térj a lényegre! – gondolta Callan. Úgy tekintett Angus McLeanre, akit kilencvenhét évesen ért utol a halál, mintha az apja lett volna. Az idős férfi jó humorú, gondoskodó és családszerető ember volt. Callan csak ezért jött ma ide.

Örökségre ugyanis nem számíthatott. Hajlandó lett volna akár négyszeres árat is fizetni a kastélyért, Angus azonban visszautasította az ajánlatát. Miután Callan szinte a kastélyban nőtt fel, hajtotta a kíváncsiság, hogy Angusnek mi volt vele a szándéka.

Az ügyvéd folytatta:

– Néhányan önök közül azért vannak itt, mert írásos meghívást kaptak, de sajnos nem sikerült az összes örököszt értesítenünk. Bizonyára tudják, hogy Angus McLean egy hatalmas ingatlan tulajdonosa volt.

Az ügyvéd felolvasta a jótékonyági egyesületeknek járó összegeket, azután Angus alkalmazottai következtek, akik sok éven keresztül hűségesen szolgálták. Elegendő összeget kaptak ahhoz, hogy kényelmesen tölthessék a nyugdíjas éveiket.

Az ügyvéd végül megköszörülte a torkát, és zavartan körbehordozta tekintetét az egybegyűlteken. Callan kérdő pillantását látva azonban zavartan elfordította a fejét.

Hűha! A kastély. Vajon miféle örültséget talált ki már megint az öreg?

– Angus barátai és rokonai tudták, hogy Angus agglegény volt. Legalábbis a közeli ismerősei mindig azt feltételezték, hogy nincsenek gyermekei. – Tartott egy kis szünetet. – Úgy tűnik azonban, hogy mindannyian tévedtek.

– Tessék? – bukott ki Callanból önkéntelenül a kérdés.

Élete nagy részét Angus mellett töltötte, de az idős férfi sohasem említette, hogy gyermekei vannak.

Frank, a család ügyvédje, nyilvánvalóan nem tudott mit kezdeni a helyzettel. Zavartan elnevette magát.

– Fiatalabb korában Angus McLean nem tétlenkedett. Hat gyermeket nemzett.

A jelenlévők döbrent pillantásokat vetettek egymásra. Csak néhányan fogadták olyan higgadtan a hírt, mintha tudtak volna róla.

Callan azt hitte, hogy valami baj van a fülével.

– Hat gyermek? Honnan veszi ezt az örültséget?

Ez lehetetlen! Talán az állítólagos gyermekek Angus örökségére pályáznak?

– Személyesen Angustól tudom – felelte Frank, és egyenesen a szemébe nézett.

Callan döbrenten megcsóválta a fejét. Ez nem lehet igaz!

Frank zavartan megköszörülte a torkát.

– Alapos kutatómunkát végeztünk, és arra az eredményre jutottunk, hogy tizenkét lehetséges örökös van.

Callan levegő után kapkodott. Tizenkét ember, akik részesülni akarnak az Annick kastélyból! Valószínűleg azonnal el fogják adni annak, aki a legtöbbet kínálja érte, és a pénzt szétosztják maguk között. Ez egyáltalán nem felelt meg Callannek.

– Mr. McLean úgy rendelkezett, hogy az összes örököszt meg kell hívni egy hétvégére az Annick kastélyba, és részt kell venniük egy nyomozós játékban. A játék győztese lesz a kastély kizárólagos örököse, de természetesen csak abban az esetben, ha a DNS-teszt kimutatja a rokonságot. – Frank Callanre nézett. – Angus azt akarta, hogy az Annick kastély családi tulajdonban maradjon, és egyetlen örökösé legyen.

Ezek a szavak egyenesen Callan szívéig hatoltak. Mindig is úgy tudta, hogy néhány távoli unokatestvért leszámítva Angusnek nincsenek rokonai.

Kitört a káosz. A jelenlévők izgatottan beszélgettek egymással, és néhányan telefonálni kezdtek. Egy újságíró, aki szintén meghívást kapott, a füléhez szorította a telefonját, és kilépett a szobából. Skóciában alig néhány kastély maradt magántulajdonban, és az Annick kastély egy volt közülük, ezért az örökösökkel kapcsolatos hír bombaként robbant.

Callan felállt, és kiment. Odakint hideg szél fúj, és esett az eső. Ránézett az előtte magasodó épületre. Az Annick kastély huszonöt éven keresztül volt az otthona.

Egyik éjjel Angus egy bokorban talált rá Callanre, aki a részeges és erőszakos apja elől bujkált, és menedéket kínált neki a kastélyban. Attól kezdve a kastély lett Callan otthona. Később pedig, amikor Angus legyengült, és segítségre volt szüksége, Callan mellette állt.

Ezen a helyen sírt, nevetett, és itt nőtt fel. És most egy idegen mindent tönkre fog tenni.

– Kérem, itt írja alá!

Laurie ránézett az elektronikus kijelzőre, amelyet az orra alá dugtak, azután meglepetten körbenézett. A titkárnője eltűnt, a futár pedig türelmetlen volt. A kezébe vette az elektronikus tollat, és ráfirkantotta az aláírását a kijelzőre.

– Köszönöm.

Laurie szemügyre vette a borítékot, és megállapította, hogy egy hivatalos irat, amelyet fel kellett vezetni a számítógépes táblázatba, ezért letette a titkárnője asztalára, ahol halomba gyűltek a levelek.

Megdörzsölte a homlokát. Még csak kilenc óra volt, de már megint rettenetes fejfájás gyötörte. Felsőhajtott, magához vette a bírósági iratokat, amelyekre később szüksége lesz, azután visszament az irodájába.

Alice hamarosan felbukkant az ajtóban.

– Láttad, hogy ki vette át ezt a levelet?

– Én voltam – felelte Laurie.

Alice zavartan megköszörülte a tokát.

– Sajnálom, hogy nem voltam itt. – Megsimogatta gömbölyödő hasát. – Ma reggel már háromszor voltam a mosdóban.

– Semmi gond.

Alice elmosolyodott.

– Meg kellene nézned ezt a levelet. Nem a munkával kapcsolatos. Kifejezetten neked szól.

Alice letette a felnyitott borítékot az asztalra. Az irodába rendszeresen érkeztek hivatalos levelek más ügyvédektől, de eddig egyszer sem fordult elő, hogy valamelyik kifejezetten Laurie-nak szól.

Alice kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Ez is szokatlan volt. Alice már elolvasta a levelet, és Laurie irodájának ajtaja mindig nyitva állt, akkor is, amikor ügyfelekkel tárgyalt. Ez biztosan rosszat jelent. Talán beperelte valaki? Ha igen, akkor viszont az hivatalos ügy lett volna, nem magán.

Laurie elvette az asztalról a borítékot, és alaposan szemügyre vette. A cég neve nem tűnt ismerősnek: *Ferguson & Dalglish*.

Végül kihúzta belőle a levelet, és gyorsan átfutotta: *Azért vettük fel Önnel a kapcsolatot, mert Peter Jenkins lányaként valószínűleg Ön is Angus McLean örökösei közé tartozik... Meghívjuk az Annick kastélyba...*

A következő lapon az elérhetőségek és egy térkép szerepelt. Laurie kiejtette a kezéből a levelet. A torkában dobogott a szíve, és döböntően megrázta a fejét. Ez képtelenség!

Peter Jenkins lányaként... Laurie apja több mint tíz évvel ezelőtt halt meg. Peter mindig kíváncsi volt rá, hogy ki lehetett az apja, az anyja azonban sohasem árulta el neki, és nem volt hajlandó erről beszélni. Ki az ördög lehet ez az Angus McLean? Vajon ő lehetett az az apa, akivel Peternek sohasem volt alkalma megismerkedni?

A levél pontosan erre utalt. Laurie-nak görcsbe rándult a gyomra. Elképzelhető, hogy Angus

McLean volt a nagyapja... Vajon miért nem jelentkezett akkor, amikor még élt az apja? Csak Angus halála után került sor erre a különös kapcsolatfelvételre. Laurie semmit sem értett.

Megnyitotta számítógépén az internetes keresőprogramot, és beírta Angus McLean nevét. Az eredmény azonnal megjelent a képernyőn. Angus McLean egy hónappal ezelőtt, kilencvenhét éves korában elhunyt. Nem volt felesége, és nem voltak törvényes gyermekei.

Laurie fejében egymást kergették a gondolatok. Talán álmodik?

Újra elolvasta a levelet. Hány házasságon kívüli gyermeke volt ennek a férfinak? És elismerte hivatalosan valamelyiket?

Megcsörrent a telefonja, de tudomást sem vett róla. Ez ráér. Ismét beírt valamit a keresőbe.

A képernyőn megjelent az Annick kastély fotója. Az impozáns épület Skócia nyugati partjánál magasodott. Laurie közelebb hajolt a képernyőhöz, hogy alaposabban megcsodálhassa a gyönyörű kastélyt. Lélegzetelállító volt! Homokkőből épült, mindkét végében tornyok magasodtak, a tengerre néző fal tetején pedig ágyúk sorakoztak.

Miután megállapította, hogy a kép húsz évvel ezelőtt készült, azon töprengett, hogy vajon a kastély még mindig így néz-e ki.

Hirtelen úrrá lett rajta a kíváncsiság. Miféle férfi lehet az, aki egy ilyen helyen lakik? És miért nem vette fel soha a kapcsolatot a családjával?

Újra átfutotta a levelet. Az imént nem olvasta át elég alaposan az utolsó bekezdést:

Angus McLean végrendeletének megfelelően megkérjük Önt és a család további tizenegy tagját, hogy vegyenek részt egy nyomozós hétvégén az Annick kastélyban. A győztes fogja megörökölni az Annick kastélyt, amennyiben a DNS-teszt kimutatja a rokonságot.

Ez lehetetlen! Ezt egyetlen ügyvéd sem hagyná annyiban.

Laurie lehunyta a szemét, és belecsípett a karjába. Ez bizonyára csak egy vicc, egy előre kitervelt átverés. Bizonyára beszereltek a szobájába egy rejtett kamerát.

Felállt, és körbenézett, de semmi gyanúsat nem látott, bár ezeknek a kameráknak nyilván pontosan az a lényege, hogy ne lehessen észrevenni őket.

Kinyitotta az irodája ajtaját, és kinézett. Mindenki a saját munkájával volt elfoglalva, senki sem törődött vele. Egy teljesen szokványos munkanap volt a *Bertram & Bannell*, London egyik legsikeresebb ügyvédi irodájában. Húsz ügyvéd dolgozott itt főállásban, további harminc pedig mellékállásban. A munkajog, a családjog és a diszkriminációs ügyek voltak a specialitásaik. Reggeltől estig csörögtek a telefonok.

Szervezett káosz vette körül.

Laurie megborzongott, azután becsukta az ajtót, és háttal nekidőlt.

És mi van akkor, ha igaz, ami a levélben áll? Tizenegy családtag. Kik lehetnek azok?

Az apjához hasonlóan Laurie is egyedüli gyermek volt. Az anyja képtelen volt feldolgozni a férje halálát. Most, a lánya támogatásának hála, a napfényes Portugáliában élt.

Laurie visszament az asztalhoz, és végighúzta az ujját a borítékon.

Család.

Az apja halála után rettenetesen elveszettnek érezte magát. Az anyján kívül nem voltak rokonai.

Erre most megkapja ezt a levelet.

Mi van akkor, ha mégis van családja?

Lerogyott az irodai székbe, és igyekezett lenyelni a torkát szorongató gombócot. Az apja nagyon boldog lett volna, hogy végre kideríthet valamit a saját apjáról. Így viszont ő fogja helyette kideríteni, hogy ki volt ez a bizonyos Angus McLean, és hogy miért nem vette fel a kapcsolatot a családjával, amíg még élt.

Laurie igyekezett megőrizni a nyugalmát, miközben újra elolvasta a levelet. Az örökösödési jog kívül esett a szakterületén, de akkor is gyanakodott, hogy vajon ez az eljárás legális-e egyáltalán. Az angol és a skót jog bizonyos esetekben eltért egymástól.

Egy nyomozós hétvégét szerveznek azért, hogy eldöntsék, ki legyen a kastély örököse? Angus McLeannek nyilvánvalóan nem volt ki mind a négy kereke.

Ahogy mostanában Laurie-nak sem. Talán örökölte a hajlamot. Ijesztő gondolat volt...

Egy darabig az üvegajtó előtt szaladgáló munkatársait figyelte, akik mintha csak azt illusztrálták volna, hogy az idő pénz.

Tényleg, mikor is volt utoljára szabadságon?

A szülei egy kis élelmiszerboltot vezettek, ezért nagyon meglepődtek, amikor kiderült, hogy a lányuk remekül tanul. Laurie-ban csillapíthatatlan tudásszomj munkált, és nagyon könnyen megjegyzett dolgokat. Mivel kiváló eredménnyel érettségizett, nyitva álltak előtte az egyetemek kapui. És amikor felvették a Cambridge jogi szakára, az apja örömeiben elsírta magát.

Két hónappal később Laurie rádöbbsent, hogy gyűlöli a jogot.

De már késő volt. Nem akart csalódást okozni az apjának, aki éjjel-nappal azért gürcölt, hogy a lánya célba érjen. Mindenkinek büszkén mesélt a lányáról, akiből hamarosan ügyvéd lesz. Ha nem ezt a foglalkozást választotta volna, akkor lábbal tiporja az apja emlékét.

Amióta pedig munkába állt itt, mindig készenlétben volt, egyre több felelősséget vállalt, és gyakorlatilag semmi szabadideje nem maradt. Hónapok óta egyre rosszabbul érezte magát, mostanában már minden tagja fáj, rosszul aludt, és állandóan fejfájás gyötörte, ami arra utalt, hogy a testének pihenésre van szüksége.

Gyorsan válaszolt a levélre egy e-mailben, mielőtt meggondolhatta volna magát. Azután felmarkolta az asztalán heverő iratokat, kivitte őket Alice-nek, és színes jelölőlapokat ragasztott rájuk.

– Kiveszek egypár nap szabadságot. A rózsaszínnel jelölt aktákat Frances veszi át, a zöldeket Paul, a sárgákat pedig Hugo. Ma délután még mindent elintézek a bíróságon. Mondd meg nekik, hogy ott folytassák, ahol én abba hagytam.

Alice bólintott. Laurie odanyújtotta neki a nyomozós hétvégére szóló meghívót.

– Foglalnál nekem egy vonatjegyet és egy szállodai szobát?

– Valóban elutazol? Mikor?

– Holnap.

– Az lehetetlen!

A munkatársaik meglepetten felkapták a fejüket.

– Péntekre várnak, és leghamarabb hétfő este fogok visszajönni.

Laurie Jenkins szabadságra megy. Ilyesmi még sohasem fordult elő!

Talán elérkezett az idő a változásra.

Callan ismét az órájára nézett. Ez lesz az utolsó vendég, akit ma el kell hoznia az állomásról. Micsoda szerencse!

A lármás kanadaiak, az őrült amerikaiak, a morcos ír férfi és a csinos felesége, valamint néhány skót potenciális kastélyörökös már megérkezett. Amint az öntelt londoni ügyvéd leszáll a vonatról, véget ér a megbízatása.

Callan felsóhajtott. Bizonyára elment az esze, hogy beleegyezett, részt vesz ebben a nevetséges játékban.

Bármibe le merte volna fogadni, hogy Miss Ügyvédnő kimerült és szeszélyes lesz. A vonat négy és fél óra alatt tette meg a London és Glasgow közti távolságot, Glasgow-ból pedig újabb négy óráig tartott az út Fort Williambe. Az út utolsó szakaszán gőzmozdony húzta a vonatot.

Callan nekidőlt a régi állomásépület falának. A távolban megpillantotta a mozdonyból kiáramló gőzfelhőt. Az ügyvédnőnek nem kellett volna átszállnia a gőzmozdonyos vonatra, de a többi turistához hasonlóan ő is a Harry Potter-vonatot részesítette előnyben, amely a völgyhídon haladt át.

Callan valójában nem vethette a szemére, hogy meg akarta csodálni a gyönyörű, skót tájat, még akkor is, ha így valamivel tovább tartott az út.

Miután a vonat begördült az állomásra, tömegével özönlöttek ki belőle a turisták. A többségük Mallaigban fog éjszakázni. Az állomás előtt egy busz várta őket, hogy elszállítsa őket a hotelbe.

Beletelt egy kis időbe, mire eloszlott a gőz és a tömeg, s Callan szemügyre vehette a peront.

Hűha! Ez valóban Mary Jenkins? Callan egy középkorú, mogorva nőre számított, helyett

azonban egy hosszú, barna hajú, fiatal nő közeledett felé, aki feszes rózsaszínű kaprinadrágot és bő tunikát viselt. Egy utazótáska volt nála, és fiatalos, energikus benyomást keltett.

Callannek már sok szép nővel volt dolga, Miss Jenkins azonban mindegyiken túltett. A vékony tunika alatt kirajzolódott a melle, és a kaprinadrág jól kiemelte kissé napbarnított bőrét.

– Callan McGregorhoz van szerencsém? Köszönöm, hogy kijött elém az állomásra.

A nő megfogta Callan kezét, és megrázta.

A férfi úgy érezte, mintha áramütés érte volna.

– Igazán örülök, hogy megismerhetem. Gyönyörű ez a táj! Csodálatos utam volt. – Rámutatott a nyakában lógó fényképezőgépre. – Legalább száz képet készítettem.

Callan igyekezett megőrizni a nyugalmát, és elrejtetni a meglepettségét. Ez a nő nem egyszerűen szép volt, hanem varázslatosan gyönyörű! Hatalmas, barna szem, zabolátlan, göndör fürtök és telt, piros ajak.

– Mary Jenkins? – kérdezte.

Egyáltalán nem illett hozzá ez a név.

A nő hangosan elnevette magát.

– Még senki sem szólított így. Laurie-nak hívnak, Laurie Jenkinsnek. Az apám az egyik idősebb nagynénje után nevezett el Marynek, de mindenki a második keresztnévemen szólított.

Annak a Mary Jenkinsnek, akit Callan elképzelt, semmi köze nem volt ahhoz a Laurie Jenkinshez, aki előtte állt, és egy huszonéves benyomását keltette.

Vajon elég idős ahhoz, hogy ügyvéd legyen?

– Adja ide a csomagját! – ajánlotta fel.

A táska meglepően könnyű volt, ami arra utalt, hogy Laurie Jenkins nem szándékozik sokáig maradni, a kanadaiakkal ellentétben, akik az egész házukat magukkal cipelték.

Odakísérte a nőt az autójához, és közben alig tudta levenni a szemét a kellő helyeken szépen ívelő alakjáról. Ritkán fordult elő vele, hogy ennyire lenyűgözőnek találjon valakit.

Amikor Laurie beült a szemérmetlenül drága Aston DB5 anyósülésére, azonnal feltett egy kérdést, amely váratlanul érte Callant:

– Maga mit tud Angus McLeanről?

A többi vendég azonnal az autóról vagy a kastélyról kezdett el kérdezősködni, megérezve a pénz szagát.

Miután a végrendeletet felolvasták, Callan legszívesebben elmenekült volna, és maga mögött hagyta volna ezt a rémálmodot.

Vajon a kíváncsiság tartotta vissza? Ennyire szerette volna megismerni Angus rokonait? Vagy az idős férfi iránt érzett hűsége készítette arra, hogy megóvja a kastélyt a veszedelemtől?

Callan rátaposott a gázpedálra.

– Nos?

Laurie Jenkins egyértelműen információra éhezett. Összekulcsolta a kezét, és zavartan dörzsölgette a tenyerét. Ez volt az első jele annak, hogy nem olyan nyugodt, mint amilyennek mutatja magát.

– Angusszel jó barátságban voltunk.

A nő meglepetten felvonta a szemöldökét. A két férfi között meglehetősen nagy volt a korkülönbség.

– Ezek szerint maga nem a rokona? – Egy pillanatig habozott. – Tehát mi ketten nem vagyunk rokonok? – Elhallgatott, és megrázta a fejét. – Képtelen vagyok hozzászokni ehhez a gondolathoz. Az én családom három főből állt. Az apám néhány évvel ezelőtt meghalt. A legmerészebb álmaimban sem gondoltam volna, hogy más rokonom is van az anyámon kívül. Annyira hihetetlen ez az egész...

– Pedig igaz – dünnyögte Callan, és szomorúan elmosolyodott.

Ez a nő nem is sejtí, hogy mit gondol erről az egésze.

– Biztosan a Harry Potter-vonat miatt érzem így. – A nő szája álmodozó mosolyra húzódott. – Csodálatos út volt. A titkárnök foglalta le a jegyeket. Jó ideje nem voltam szabadságon.

Vajon mit akart ezzel mondani? Talán azt, hogy egy jó nevű irodánál ügyvédkedik, ahol halálra dolgoztatják az alkalmazottakat? Vagy talán azt, hogy senki sem várja otthon?

– Mióta ismerte Angust?

A nő kérdése felriasztotta Callant a gondolataiból. Makacs egy teremtés, az már biztos. És eddig egyetlen szóval sem tett említést a kastélyról.

A férfi arca elkomorult, és összepréselte az ajkát, mielőtt megszólalt volna:

– Gyermekkorom óta. Egy darabig az Annick kastélyban éltem.

Laurie-nak még számtalan kérdése lett volna, de a férfi arckifejezése miatt meggondolta magát.

– Mi fog történni a hétvégén? Maga szervezi ezt a játékot?

Vajon azt hiszi, hogy ő egy alkalmazott? Callan sértőnek találta a feltételezést, de el kellett ismernie, hogy jogos. Végére is ő ment ki elé az állomásra.

Megrázta a fejét.

– Semmi közöm a nyomozósdihoz – dünnyögte. – Egy külső cég szervezi.

– Igazán érdekes történet. Ez legális egyáltalán? Nem az örökösödési jogra specializálódtam, de még egy ilyen esetről sem hallottam.

– Én sem – bukott ki önkéntelenül Callanból.

A múlt héten szinte minden nap Frankkel vitatkozott, de az ügyvéd hajthatatlan volt. Azt mondta, hogy hiába igyekezett lebeszélni erről Angust, és hiába figyelmeztette a lehetséges jogi következményekre és ellenvetésekre. Még egy orvossal is megvizsgáltatta Angust, mielőtt papírra vetették a végrendeletét.

Angus McLean makacsul kitartott az elhatározása mellett. Ez volt a kívánsága, és ebből nem engedett.

Laurie szótlánul bámult ki az ablakon, miközben a kastélyhoz vezető út mellett sorakozó parkokban gyönyörködött. Az autó követte az út ívét, és amikor felbukkant előttük a kastély, a nő a szája elé kapta a kezét.

– Istenem, ez gyönyörű!

Az Annick kastélyt a tizenhetedik században építették újjá. Több mint hatvan szobája volt, és mindkét végében egy-egy torony magasodott. Laurie-nak nyilvánvalóan elakadt tőle a lélegzete.

Callan egy cseppet sem örült a reakciójának. Talán gondolatban már a tulajdonos szerepében tetszeleg? A kanadaiak azonnal elővettek egy térképet, amelyen különböző megjegyzések voltak, és megkérdezték tőle, hogy melyik szobáknak van a legjobb fekvésük. Callan legszívesebben azonnal kilökte volna őket az autóból.

Szerencsére Laurie nem volt ennyire pimasz. De az is lehet, hogy csak jobban értett a színészkedéshez.

A nő döbbenetén rámeredt.

– Nem hittem volna, hogy ilyen hatalmas! – A tenger felőli oldalra mutatott. – Azt tudtam, hogy közvetlenül a tengerparton áll, egy meredek szikla tetején, a mérete viszont lenyűgöző. – Beletúrt a táskájába, és elővett egy zsebkendőt. – Az apám el lett volna ragadtatva tőle.

Callan hirtelen megsajnálta. Tudta, hogy Angus gyermekei közül három már meghalt: Laurie apja, egy másik nő, aki szintén Londonban lakott, és egy fiú, aki Kanadában élt. Laurie egyedüli gyerek volt, Angus Kanadában élő fiának azonban három fia és két lánya volt, az angol nőnek pedig három gyermeke. Így lett összesen tizenkét örökös, akik most kivétel nélkül itt voltak.

Callan lefékezett a bejárat előtt.

– Megmutatom a szobáját – közölte Laurie-val.

– A szobámat? – kérdezte döbbenetén a nő. – Ez valami tévedés lesz. Én nem itt éjszakázom. – Elővett a táskájából egy halom papírt. – A titkárnom bizonyára foglalt nekem egy szállodai szobát.

Callan kezdte elveszíteni a türelmét.

– Igen, itt.

Laurie döbbenetén meredt rá.

– Én azt hittem, hogy csak meg akarja mutatni nekem a kastélyt.

A férfi megrázta a fejét.

– Ezek a játékszabályok.

Megvárta, amíg a nő hitetlenkedve átlapozta a papírokat.

– Jöjjön, bemutatom a személyzetnek!

– Itt személyzet van?

– Természetesen. Egy ekkora épületet rengeteg munkába kerül fenntartani.

Pontosan ez volt a baj ezekkel az idegenekkel. Semmit sem tudtak az Annick kastélyról. Egyikük sem tudta értékelné azokat az embereket, akik egész életükben itt dolgoztak, és akik számára ez a kastély mindennél többet jelentett.

Laurie mozdulatlanul állt. A lemenő nap fényében olyan benyomást keltett, mint egy filmsztár a forgatáson. Sötét szeme, gesztenyebarna fürtjei és fehér tunikája miatt Laurie Jenkins önmagában is felért egy látványossággal.

Egyértelműen ő volt a legfiatalabb rokon. Callan kis híján megfedkezett arról, hogy ő is a kastély egyik várományosa.

Egy vadidegen, aki az első adandó alkalommal el fogja adni a kastélyt annak, aki a legtöbbet kínálja érte.

Callan tarkóján a pusztá gondolattól is felállt a szőr.

Az egész napja azzal telt, hogy ideszállította a vendégeket az állomásról. Némelyiket már most gyűlölte. Kizárólag az érdekelte őket, hogy mennyit ér a kastély, és alig várták, hogy pénzzé tehessék az örökségüket.

Éppen ezért nem számított Laurie viselkedése, sem a külseje.

Ő is egy volt közülük.

Vajon mi lehet a baja ennek a fickónak? Mióta elhozta őt az állomásról, úgy viselkedett, mintha citromba harapott volna.

Laurie-nak sejtelve sem volt, hogy Callannek mi a szerepe ebben az egészben, amit őszintén sajnált, mivel vonzó férfi lett volna, ha nem vágott volna állandóan olyan savanyú képet. Az a fajta férfi volt, akitől hevesen megdobb az ember szíve, amikor megpillantja a terem túlsó végében.

Amikor Laurie meglátta az állomáson, önkéntelenül körbenézett, hátha egy filmforgatás kellős közepébe csöppent, és ez a férfi a főszereplő.

Laurie elmosolyodott. Mr. Savanyú nem volt túlságosan bőbeszédű, ő pedig hiába igyekezett megfedkezni arról, hogy magas és rettenetesen jóképű. Akárhányszor belenézett Callan zöld szemébe, önkéntelenül megborzongott.

Miután végre találkozott valakivel, aki személyesen is ismerte Angus McLeant, ezer kérdése lett volna, a férfi azonban egyikre sem volt hajlandó válaszolni. Laurie azonban tartozott annyival az apjának, hogy mindent kiderítsen, amit csak lehet.

Követte Callant a kastélyba, és belépett a legnagyobb előcsarnokba, amelyet valaha látott. Az ovális alakú helyiség két oldalán egy-egy hatalmas lépcső vezetett az emeletre. Minden kislány arról ábrándozik, hogy egy ilyen lépcső tetején várja majd álmai hercege.

Szép is volna!

Callan hangos koppanás kíséretében bedobta az autó kulcsát egy fából készült tálba.

Laurie tudta, hogy az álmai valószínűleg nem itt fognak valóra válni.

Megjelent egy ősz hajú asszony, aki ugyanolyan savanyú képet vágott, mint Callan. Vajon rokonok?

Laurie kezét nyújtott neki.

– Ő Marion, a házvezetőnő. Ha bármire szüksége van, a konyhában megtalálja őt.

Laurie biztosra vette, hogy semmit sem merne kérni ettől a barátságatlan asszonytól, de udvariasan bólintott, azután elindult Callan után felfelé.

A lépcső tetején egy fiatal nő egész alakos portréja lógott, aki hosszú, vörös színű ruhát viselt. Miután Laurie megállapította, hogy van rajta valami furcsa, megtorpant, és alaposan szemügyre vette a festményt.

Callan is megállt, és vidáman elmosolyodott.

- Maga az első, akinek feltűnt.
- Valóban feltűnt rajta valami, de nem tudom, hogy mi.

Callan a vörös ruhás nő komoly arcára mutatott.

- Ez egy optikai csalódás. Ő egy optikai csalódás.
- Ezt hogy érti?

Callan a lépcsőre mutatott.

- Bármelyik lépcsőn jön fel, olyan érzése van, mintha egyenesen magát nézné.
- Ez képtelenség!

A férfi karba tette a kezét, és fejével a másik lépcső felé intett. Most először tűnt barátságosnak, amitől még vonzóbb lett.

- Próbálja ki! Megvárom.

Laurie egy pillanatig habozott, de túlságosan nagy volt a kísértés. Őszintén remélte, hogy a férfi nem akar bolondot csinálni belőle. Leszaladt a lépcsőn, azután elindult felfelé a másikon. Félúton megállt, és megtámaszkodott a korláton. A komoly, fiatal nő egyenesen őt bámulta. Laurie kétségbeesetten felemelte a karját.

- Ez lehetetlen! Mikor készült ez a festmény? Már akkor is voltak optikai csalódások?

A férfi pimaszul elmosolyodott.

- Mióta létezik a szivárvány?

Laurie zavartan elpirult. Hát persze! A természet legnagyobb optikai csalódása. Nagyon ostobának érezte magát, és utálta ezt az érzést. Kizárólag azért kedvelte a munkáját, mert az emberek okosnak tartották az ügyvédek.

Callan azonban a festményt bámulta, és észre sem vette, hogy zavarba jött.

– Angus kedvelte a tréfákat. Amikor meglátta ezt a festményt, azonnal elhatározta, hogy megszerzi magának. Majdnem kétszáz éves, és rengeteg vitát váltott ki.

A férfi hangja érzelmes volt, ami még jobban felbosszantotta Laurie-t.

Ki ez a férfi? Egy darabig itt élt, de vajon miért?

Miért fogadott be Angus McLean egy idegent, miközben a saját gyermekeiről tudomást sem vett? Ennek az egésznek nem volt semmi értelme.

Hirtelen úrrá lett rajta a fáradtság és az éhség. Kimerítette az utazás, és legszívesebben azonnal ágyba bújt volna, mégpedig a sajátjába, nem egy idegen ágyba egy skót kastélyban.

- Nos, legalább volt humora – dűnnyögte Laurie, miközben elhaladt a férfi mellett.

- Ez meg mit akar jelenteni? – fakadt ki dühösen Callan.

Laurie vett egy mély lélegzetet, és odafordult felé.

– Fáradt vagyok, Callan. Egész nap a vonaton ültem. Ráadásul most derült ki egyértelműen a számomra, hogy vannak rokonaim.

Laurie hátrált egy lépést, hogy elengedje néhány rokonát, akik lefelé igyekeztek a lépcsőn, és közben hangosan arról beszélgettek, hogy mennyit érhetnek az antikvitások.

Ránézett a férfira. Ilyen közletről még szebb volt a szeme.

– Maga is tudja, hogy nem ismertem személyesen Angus McLeant. Lehet, hogy maga felnéz rá, én viszont nem. Képtelen vagyok felnézni egy olyan emberre, aki tudomást sem vett a gyermekeiről.

– Karba fonta a kezét. – Most legalább kiderült, hogy mi volt fontos a számára.

2. FEJEZET

Mielőtt Laurie ezt a kijelentést tette volna, Callan hajlott arra, hogy azt higgye, ő más, mint Angus többi rokona.

– Igaza van. Valóban nem ismerte Angust. Éppen ezért nincs joga ítélkezni fölötte! – Ezután a férfi szinte végigrohant a folyosón, és megállt egy szoba előtt, melynek dühösen feltépte az ajtaját.

– Ez a maga szobája!

Laurie elhaladt mellette, és belépett a helyiségbe. Közben a feje majdnem hozzáért Callan mellkasához.

A férfit azonban már nem érdekelte a szépsége, mivel becsmélőn beszélt arról az idős férfiről, akit szeretett.

Laurie Jenkinst viszont nem érdekelte az ő véleménye. Miután körbenézett, visszafordult hozzá.

– Pontosan erről van szó, Callan. *Nekem* jogomban áll ítélkezni fölötte, mivel nyilvánvalóan a családhoz tartozom.

A férfinak megfeszült az állkapcsa. Laurie az elevenébe talált.

Ő nem tartozott a családhoz, és képtelen volt túltenni magát azon, hogy Angusnek hat gyermeke volt, akikről sohasem tett említést neki. Titkon még mindig abban reménykedett, hogy valaki mindjárt megrázza a vállánál fogva, és felébred ebből a rémálomból.

Nem lehet, hogy ez az egész igaz! Angus agglegény volt, mióta Callan az eszét tudta. És ha valóban hat gyermeke volt, akkor miért nem ismerte el őket soha? Ez képtelenség!

Angus rendkívül jószívű ember volt.

Ugyanakkor Callan csak huszonöt évig ismerte. Talán fiatalabb korában egészen más ember volt?

Annyit töprengett ezen az elmúlt éjszakákon, hogy alig tudott aludni.

És mióta megismerte Angus rokonait, egyre jobban szenvedett. Az egyik pénzéhes rokona fogja megörökölni az Annick kastélyt. Azt a helyet, amely gazdag történelemmel rendelkezett, és tele volt régiségekkel. Azt a helyet, amelyhez Callannek számtalan emléke fűződött, de ez senkit sem érdekelt.

Vajon Angus miért utasította vissza a vételi ajánlatát? Hiszen tudta, hogy ő ugyanúgy szereti a kastélyt, ahogyan a pártfogója.

Callan ezt mindmáig képtelen volt felfogni.

Laurie odalépett az ablakhoz, és kibámult a tengerre.

Néhány szobából csodálatos kilátás nyílt, ahogyan Callanéból is, amely pontosan ez alatt a szoba alatt helyezkedett el.

Ez az idegen nő az imént kioktatta, és az volt a legrosszabb az egészben, hogy nem alaptalanul: Laurie Jenkins a családhoz tartozott, ő viszont nem.

Callan letette a nő táskáját az ágyra.

– Hétkor lesz vacsora – vetette oda, azzal kiment a szobából.

Minél kevesebb időt tölt Ms. Jenkins közelében, annál jobb!

Laurie felsóhajtott, és a mellkasát szorító érzés valamelyest enyhült.

Vajon mi ütött belé? Miért éppen azt a férfit haragította magára, aki mesélhetett volna neki a nagypjáról?

Ostobaság volt összevesznie Callan McGregorrel. Valószínűleg ő volt az egyetlen, aki választ adhatott volna a kérdéseire.

Laurie lerogyott az ágyra. Lenyűgözőnek találta ezt a helyet, és biztosra vette, hogy érdekes története van. Sajnos, nem lesz elég ideje arra, hogy mindent megtudjon róla.

Végighúzta a tenyerét az ágytakarón, azután szemügyre vette a szőnyeget, a függönyöket és a

bútorokat. Egyértelműen eljárt felettük az idő, de nem váltak használhatatlanná, csupán kimentek a divatból, és némi gondoskodásra volt szükségük.

Angus McLean kilencvenhét éves korában halt meg. Vajon milyen gyakran ellenőrizte a kastély állapotát, és milyen gyakran cserélte ki vagy javította meg a dolgokat? És vajon mennyibe kerülhetett mindezt fenntartani? Laurie eddig bele sem gondolt, hogy miféle gondozást igényel egy ilyen kastély.

Nyugtalanul fészkelődött az ágyon. Látta, hogy a többi rokon mérőszalaggal a kezében mászkál. Valószínűleg az ingatlan értékét igyekeztek felmérni, és már elkezdték felkutatni a potenciális vevőket.

Laurie megborzongott.

Ez a kastély az örökségük! Hogy képesek így gondolkodni?

Feltápászkodott, és kipakolta a táskája tartalmát az ágyra. Mivel csak néhány napig szándékozott maradni, kevés holmit hozott magával. Egy estélyit, alsóneműket, még egy kaprinadrágot, néhány pólót és egy blúzt. Másra nem volt szüksége.

Hirtelen megpillantott egy borítékot a kandallópárkányon, amelyre gondos kézírással írták fel a nevét: *Ms. Mary Laurie Jenkins*. Kinyitotta a borítékot, amely a nyomozós hétvégével kapcsolatos tudnivalókat és a többi résztvevő nevét tartalmazta.

Normális körülmények között izgalmasnak tartotta volna ezt a játékot, ezúttal azonban túlságosan nagy volt a tét.

A győztes kapja meg az örökséget. Hirtelen a vállára nehezedett a felelősség súlya. Semmit sem tudott az Annick kastélyról, semmiféle kötődése nem volt ehhez a helyhez. Sejtelve sem volt, hol kezdene hozzá a felújításhoz, és képtelen lett volna egy teljes személyzetet irányítani.

Az ügyvédi munka egészen más, ott megosztják egymás között a felelősséget. Szerencsére, különben egyedül nem tudott volna megbirkózni vele.

Elfogta a készlet, hogy összepakolja a táskáját, és elmeneküljön innen. Nem is kellett volna idejönnie! Ez az egész nem neki való.

Újra ránézett a meghívóra. *A jelmezeket a szervező cég biztosítja*. Ez vajon mit akar jelenteni? Aztán talált egy kisebb borítékot, amely a szerepét tartalmazta:

1920. Lucy Clark. Huszonhét. Egy kisebb vagyon örököse. Különös érdeklődést mutat az orvosságok iránt. Bartholomew Grant szeretője, de titokban Philippe Deveraux-val találkozzat.

Laurie megrázta a fejét. Szomorú, hogy az általa eljátszandó karakternek izgalmasabb szerelmi élete van, mint neki a valóságban...

De legalább nem ő a gyilkos, gondolta fanyar humorral. Habár lehet, hogy végül ő lesz az. Sejtelve sem volt, hogy a „különös érdeklődést mutat az orvosságok iránt” pontosan mit jelent. Lehet, hogy meg kell mérgeznie valakit?

Ránézett az órájára. A vacsoráig elég ideje maradt ahhoz, hogy egy kicsit rendbe hozza magát.

Őszintén remélte, hogy amint eszik valamit, eltűnik a gyomrából a kellemetlen érzés.

Vagy talán lejjebb kellene adnia a büszkeségéből, és bocsánatot kellene kérnie Callantól?

Talán igen...

Callannek végül sikerült lehiggadnia. Nem is volt más választása, mert Marion, a házvezetőnő kiszáratva azzal állított be hozzá, hogy az egyik sütő felmondta a szolgálatot, ezért valószínűleg nem tudják időben tálalni a vacsorát. Szerencsére Callannek tíz perc alatt sikerült megjavítania.

A vacsora pontban hétkor az asztalra fog kerülni annak a tizenkét idegennek, akik megszállták a kastélyt.

Callan a labirintusban rejtőzött el a vendégek elől, amely az előkerthez tartozott. Ez volt a kedvenc helye, és olyan jól ismerte, hogy bekötött szemmel is végig tudott volna menni rajta. Már gyermekkorában is képes volt erre.

A labirintus, az egész előkert és a rózsakert kifogástalan állapotban volt, a kastélyhoz tartozó birtok többi része azonban meglehetősen elhanyagolt képet mutatott. Bert, az idős kertész már nem bírta egyedül a munkát. Legalább négy alkalmazottra lett volna szüksége ahhoz, hogy

a legsürgősebb feladatokat elvégezzék. Húsz évvel ezelőtt hat kertész dolgozott a kastélyban, de időközben vagy felmondtak, vagy nyugdíjba mentek. A pénzhiány ugyanannyit rontott a helyzeten, mint az a tény, hogy Bert nem kedvelte, ha valaki beleszólt a munkájába.

Callan felsóhajtott. Végre csönd és nyugalom! Biztonságos kikötője, a kastély hirtelen egy nyüzsgő szállodává változott. A vendégek hangosan beszélgettek egymással, és állandóan kérdésekkel zaklatták Callant. Először a könyvtárszobában keresett menedéket, de néhányan ott is rátörtek, és a könyvritkaságok iránt érdeklődtek.

Callan legszívesebben bezárta volna a rokonságot a szobáikba, főleg azok után, hogy még az ő saját lakrészébe is bemerészkedtek!

Hirtelen nevetés és egy magas sarkú cipő kopogása ütötte meg a fülét. Elindult a hang irányába, és beleütközött Laurie-ba, aki éppen akkor fordult be a sarkon.

– Elnézést! – zihálta a nő. – Csodálatos ez a hely! – A lelkesedése őszintének tűnt. – Mióta van itt ez a labirintus? Nem hittem volna, hogy ilyesmi még létezik. Egyszerűen bámulatos!

A férfinak nehezebbre esett a kérdésre koncentrálni. Laurie látványa teljesen megigézte. Egy flapperruhát viselt, amely a húszas években volt divat, a nyakában pedig piros üveggyöngyök csillogtak. Callan önkéntelenül kinyújtotta a kezét, és megigázította a nyakláncot.

– Maga miféle ruhát visel?

Amint hozzáért Laurie hajához, úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Már megint.

– Hogy miféle ruhát viselek? – kérdezte a nő, és vágott egy grimaszt. – Nem én hoztam magammal. Abban a szobában találtam, ahol a jelmezek vannak. Maga még nem bújt bele a szerepébe? – Kinyújtotta a karját, és kezét rázotta a férfival. – Lucy Clark vagyok, egy örökös nő, akinek két szeretője van.

Callan megállapította, hogy korábban sem képzelődhetett, mert most meg a tenyere kezdett bizseregni. Ha nem ilyen körülmények között találkoznak, egész máshogy viselkedett volna.

A nyomozós hétvége... erről eddig szándékosan megfeledkezett. Még azt a borítékot sem nyitotta ki, amelyet a kandallópárkányon talált. És sejtelve sem volt, hogy melyik szobában vannak a jelmezek. Belenyúlt a zakója zsebébe, és előhúzta a gyűrött borítékot.

– Gyerünk, Callan! Ne rontsa el a játékot! – Laurie el akarta venni a férfitől a borítékot, de végül visszahúzta a kezét. – Inkább mégsem akarom tudni. Hátha egy tömeggyilkossal állok szemben.

A férfi kinyitotta a borítékot. Miért is egyezett bele, hogy részt vesz a játékban? Nyilvánvalóan elment az esze.

Frank azonban arról tájékoztatta, hogy Angus kívánsága szerint neki kell fogadnia a vendégeket, és neki kell gondoskodnia arról, hogy minden rendben menjen, és ne szabaduljanak el az indulatok. Szíve szerint nemet mondott volna, de végül az idős férfi iránt érzett hálája győzedelmeskedett.

Ráadásul így azonnal megtudja, mi lesz a kastély sorsa. Ezzel kapcsolatban most eszébe jutott valami. Elméletileg nagyszerűen hangzik, hogy az ember egy kastélyt örököl, de amint az illető megtudja, hogy ennek miféle anyagi következményei vannak, rémülten el akar majd menekülni. És akkor neki talán sikerül megegyeznie vele.

Végigmérte Laurie-t. A fiatal londoni ügyvédnő bizonyára a háta közepére sem kíván egy kastélyt a Skót-felföldön.

Talán mégis az lesz a legjobb, ha részt vesz a játékban, jutott döntésre Callan. Résnyire húzott szemmel szemügyre vette a meghívót.

– Úgy tűnik, Bartholomew Grant vagyok, egy harminchárom éves tőzsdeügynök.

Laurie pimaszul elmosolyodott.

– Hmm... Micsoda véletlen! Ezek szerint maga az egyik szeretőm. Remélem, elboldogul majd a szerepével!

Callan önkéntelenül ránézett a nő bal kezére, és habár Laurie selyemkesztyűt viselt, úgy látta, hogy nincs jegygyűrűje. Meglepőnek találta a dolgot. Egy ilyen sikeres ügyvédnőnek bizonyára számtalan udvarlója akad.

Laurie ekkor kissé felé hajolt, és ő bepillantást nyert a ruhája kivágásába.

Sűrűn pislogva fordította félre a fejét. Mit művel? Miért nézett oda egyáltalán? Egészen más

dolgokkal kellene foglalkoznia. Már csak az hiányzik, hogy egy olyan nő terelje el a figyelmét, akit soha életében nem fog látni többé!

– Tud elbűvölően viselkedni, Callan? Vagy ez meghaladja a képességeit? – kérdezte Laurie Jenkins, és félrebillentette a fejét. – Érti egyáltalán, hogy miről beszélek?

A férfi összeszorította a fogát. Lehet, hogy más férfiakat sikerül elbűvölnie az ártatlan pillantásával, őt azonban nem ilyen fából faragták.

– Az a helyzet, hogy szeretem én magam kiválasztani a játszótársaimat – felelte bosszúsan.

Laurie karba tette a kezét.

– Ezt sajnálattal hallom. Maga itt az egyetlen ember, akivel beszélgetni tudok. Az amerikaiak nem hagynak szóhoz jutni, a kanadaiakat kizárólag a régiségek érdeklik, az állítólagos angol nagynéném és nagybátyám pedig a szalonban alszik a fotelban és a kanapén.

Callan önkéntelenül elnevette magát. Laurie nyilván szerette volna megismerni a családját, de úgy tűnik, egyelőre nem járt sikerrel. Megfogta a nő kezét, odavezette az egyik padhoz, és lehúzta maga mellé.

– Mit vár ettől a hétvégétől, Laurie?

A nő vállat vont.

– Arra számítottam, hogy megismerhetem a családomat. Az anyámon kívül, aki jelenleg Portugáliában él, senkim sem maradt. – Lesütötte a szemét. – Képtelen volt feldolgozni az apám halálát.

Callan legszívesebben megszorította volna a kezét.

Laurie ránézett a kastélyra.

– Sejtelmem sincs, hogy mit jelentett volna a kastély az apám számára. – Könnyes lett a szeme. – Azt viszont tudom, hogy nagyon szerette volna megismerni az apját. Az anyja sohasem beszélt neki róla. Abban viszont biztos vagyok, hogy lenyűgözőnek találta volna ezt a helyet, és nagyon boldoggá tette volna a tudat, hogy a világ minden részében vannak testvérei.

A férfi zavartan megköszönte a torkát, és kissé elszégyellte magát a viselkedése miatt. Végre megértette, hogy Laurie-nak miért van ennyi kérdése. Ő maga is furcsának találta, hogy Angus egészen mostanáig tudomást sem vett a gyermekeiről. A rokonai számára ez még furcsább lehet. Az apjuk, illetve nagyapjuk nem ismerte el a létezésüket, a végrendeletében azonban megemlékezett róluk.

Callant eddig annyira lefoglalták a saját érzései, hogy bele sem gondolt abba, mások hogyan érezhetik magukat.

– Semmit sem tudtam erről az egészről. Angus egyetlen szóval sem tett említést a gyerekeiről. Én rendkívül nagylelkű embernek ismertem meg.

– Honnan ismerte őt? A korkülönbség miatt azt gyanítom, hogy nem barátok voltak.

A férfi gondosan megválogatta a szavait.

– Angus segített rajtam, amikor fiatalabb voltam. És ő volt az egyik legjobb barátom.

– Maga itt lakik a kastélyban?

– Nem egészen. Az időm nagy részét az edinburgh-i házamban töltöm, de van itt egy szobám. Az elmúlt néhány évben Angusnak segítségre volt szüksége.

Laurie végighordozta tekintetét a labirintuson.

– Ezek szerint maga jól ismeri ezt a helyet.

Callan igyekezett uralkodni magán. Fogytán volt a türelme, miután a család többi tagja egész nap pénzzel kapcsolatos kérdésekkel bombázta.

– Minden virágoskertet, minden fát, minden kerítést és minden patakot ismerek. Gyakorlatilag itt nőttem fel.

Laurie felsóhajtott, hátradőlt, és szemügyre vette a kastély elegáns homlokzatát.

– Csodálatos lehetett! Gyermekkoromban én is ilyen otthonról álmództam. Állandóan a labirintusban játszottam volna, és úgy járkáltam volna fel-alá a lépcsőn, mint egy hercegnő. – Elmosolyodott, és ránézett a férfira. – Áruljon el nekem valamit! Ugye sokszor lecsúszott a lépcsőkorláton?